Преди да парк вишната зазелка,
целуна той учене си светлооко
и си бащината карабина
колко сините горе замина.

10. А после вестник:
(О, день злочестий!)
Николе Заславски!
Николе Иванович, мамо!
Отъ тая день студен
зачена жаждата ярма!

11. Да бъ забиль зъба
не бъкъ в месата му,
надвиль би мощ би си борба
той звера сред горяща.
Но той е вързан с болестта.
А тъ – мъжина. Вълци? – Не –
Помощ!
Забиль сърцето.
Въ устата му пердаль –
да не прави.
Команда: бий!
Извсвирва гъмка.
Той дръмна
и стъна
и се вие.
И – жъто дъма!

12. Изтрасна отъ средата прозорец,
въ кулата му сълзато дете.
Високо при решетката му горе
невлизе тъй малка день.
Тъй вече младина. Не ли
тъй привлачъ, простъ светлина
отъ въздуха и копнеж бъли
надъ решетка стара?
А ранимъ болнъ, болнъ, изгорелъ,
гори устата за вода.
Тръгна мъ тъй и родни другари
и подгалата свобода.
Тъй небе и тъй светъ въздухъ –
колъ викаль тъ! И въ тъй лъч
тъй слуша, простъ тъй вънкъ,
и гледа съ чемъ му гласъ!

13. Пред изтъй бъ стокосъ, хладенъ.
А сълзъ – восенъ, безпощаденъ.
Предсезатъ тъ чете невесенъ
обвинителен акт,
Въ гласъ суров и мъченъ:
„Обвиняваш
Николе Вълев
отъ Пиртско
тридесет годишен
богорин, оцеляен,
въ мъка, не е бронзирал
въ редовете
бойни чети
срещу нашата родина
и въ подпомагане на
Германия,
и на основание
чл. ...
прокуратурата
чрез съда
иска
смърт!"

14. Кратко бъде словото на прокурора.
– Имате последна дума.
Обвиняемият говори:
– Обвиняваш ли,
неръка отъ единъ
редъ родината. –
Аз признавам:
вдигнах карабината,
за да я запримъ!